

Wees - moederliefde onder voorwaarden

WEES

MOEDERLIEFDE
ONDER VOORWAARDEN

.....

MYRANDA HILHORST

Wees - moederliefde onder voorwaarden

© 2022 Myranda Hilhorst

1e druk, september 2022

ISBN: 978-94-6247-288-4

NUR: 402 (waargebeurde verhalen)

www.mijnlevenservaring.nl

redactie: Daniëla Postma, www.jouwlevenineenboek.nl

vormgeving

cover: Hermen Grasman, www.hermengrasmanontwerp.nl

binnenwerk: Daniëla Postma, www.jouwlevenineenboek.nl

foto op cover: privébezit auteur

Alle rechten zijn voorbehouden. Teksten uit deze uitgave mogen uitsluitend gebruikt worden na overleg met de auteur, Myranda Hilhorst.

Inhoudsopgave

<i>Wees - Regine Hilhorst</i>	7
<i>Voorwoord - Marc Gent</i>	9
1. Het kantelpunt	11
2. Keer op keer verhuizen	20
3. Nieuwe ouders	23
4. Lagere school	28
5. Mijn familie valt uiteen	45
6. Op eigen benen	65
7. Terugkeer naar Zuid-Korea	74
8. Moederschap	94
9. Een dag om nooit te vergeten	101
10. (On)voorwaardelijke liefde	108
11. Eindelijk gezien worden	123
12. Verstrikt in een juridische strijd	139
13. Werken aan herstel	143
<i>Anders leren omgaan met narcisten - Anne-Marie Bossers</i>	 153
<i>Nawoord: Wees - worden wie je bent</i>	159
<i>Verantwoording en dankwoord</i>	174
<i>Websites hulpverlenende instanties</i>	176

Wees

Wees

Vergeet wie je was in je vaderland. Je toekomst ligt in dit moederland.

Hier zijn je nieuwe ouders.

Wees hun lieve kind.

Zeg maar mama tegen die mevrouw. Houd jij van haar, houdt zij van jou.

Jij bent haar droom, dus maak het waar.

Wees maar dankbaar.

Vul haar leegte met jouw liefde. Bouw een kamer in haar hart.

Laat haar stralen als de zon. Wees gelukkig met haar lach.

Dan ziet zij heus hoe lief je bent, hoe mooi je bent,

hoe hard je werkt, hoe veel je doet.

Maar

doe haar geen verdriet, want dan ziet zij je niet.

Dan word je weer wees. Dat wil je toch niet.

Dus
wees onmisbaar dienstbaar
wees nog dankbaarder
wees onzichtbaar
wees

tot
je vergeet
wie je bent
in dit moederland
en je teruggaat naar je vaderland
tot
je jezelf in je eigen dochters herkent
tot
je voelt dat echte liefde geen voorwaarden kent.
Wees maar gewoon.
Wees!

Voorwoord

Beste lezer, dit is het persoonlijke verhaal van mijn vrouw, Myranda. Het gaat over hoe zij als volwassene de gevolgen ervaart van een complex verstoorde ouder/kind-relatie.

Hoe zou het zijn om als peuter door tragische omstandigheden uit je bekende omgeving weggerukt te worden? Om vervolgens in een totaal andere wereld terecht te komen, zonder kennis van de taal, om te gaan wonen bij andere mensen die voortaan voor jou je ouders zullen zijn? Nieuwe ouders, die het beste met je voor hebben. Toch?

Ik heb Myranda leren kennen in onze studententijd en ben getuige geweest van de gevolgen van emotionele verwaarlozing. Het heeft jaren geduurd voordat ik die symptomen als zodanig kon herkennen en erkennen.

Myranda had zich door de omstandigheden ontwikkeld tot een zelfstandig en doortastend persoon. Ze kwam heel zelfverzekerd over. En als je denkt dat alles normaal is, hoe herken je dan wat er werkelijk aan de hand is?

Myranda had haar ervaringen verdrongen en was in een soort van overlevingsmodus terecht gekomen. Wat bleef, was de zoektocht naar erkenning. Ik heb het verdriet en de teleurstelling gezien

wanneer die erkenning er weer niet was. Dat ging Myranda uiteindelijk ook in haar werkzame leven herhaaldelijk in de weg zitten.

In dit boek vormen oorzaken en gevolgen een logisch verband. Dat was drie jaar geleden zeker niet het geval! Toen zagen we alleen losse puzzelstukjes, en wisten ook niet of de puzzel compleet was. Adoptie, hoogsensitiviteit, PTSS, onveilige thuissituaties, lage eigenwaarde, uiteindelijk ligt het hier allemaal op zijn plaats. Herkennen en erkennen, het zijn de eerste stappen naar verandering en verbetering!

Ben je zelf slachtoffer van een verstoorde ouder/kind-relatie?
JIJ mag er zijn, wees jezelf!

Herken je iemand die mogelijk slachtoffer is?
Durf te vragen, wees open!

Marc Gent, april 2022

Het kantelpunt

Het is 16 februari 2019. Ruim tien jaar geleden is mijn vader overleden. Ik denk aan hem. Hoe was hij voor mij? Wat betekende hij voor me? Mijn eigen leven passeert daarbij de revue, met enkele hoogtepunten en vele dieptepunten. De dieptepunten herinner ik me helaas scherper. Ze drukken een stempel op mijn bestaan en vormen mij tot de mens die ik geworden ben. Aan sommige momenten wil ik liever niet meer herinnerd worden. Ik verdring ze. Andere herinneringen heb ik later aangevuld, positiever ingekleurd, rooskleuriger gemaakt.

Het verlangen naar fundamentele behoeftes als waardering, erkenning, je gezien en gehoord voelen, geborgenheid en veiligheid is nog steeds aanwezig. Op een dag als vandaag voel ik die behoefte meer dan ooit.

Het is mijn gewoonte om een aantal keer per jaar het graf van mijn vader te bezoeken: op zijn sterfdag, zijn verjaardag en op Allerzielen. Dan zet ik een aantal bloeiende planten neer. Daar hield mijn vader van. Bij mijn vertrek laat ik het graf opgeruimd achter. Dat kost mij nauwelijks tijd, want mijn moeder komt veelvuldig en zorgt ervoor dat zijn graf netjes blijft. Meestal neem ik haar mee als ik op dit soort dagen het graf van haar man bezoek. Het ligt op een begraafplaats in het dorp waar zij woont en het is een kleine moeite om haar eerst op te halen.

Ik hoop dat ze het waardeert dat we er gezamenlijk naartoe gaan. Maar dat uitspreken doet ze niet.

Voorafgaand aan deze sterfdag doe ik al een paar dagen mijn best om telefonisch contact met mijn moeder te krijgen. Ik wil met haar afstemmen hoe laat zij erheen zou willen gaan. Mijn telefoontjes worden niet beantwoord. Ik wil toch zeker weten of ze mee wil. Daarom rijd ik, voordat ik naar de begraafplaats ga, eerst nog langs haar huis. Het maakt me ongerust dat ik niets van haar heb gehoord.

Als ik voor haar deur sta en aanbel, hoor ik het geluid van de deurbel klinken maar ik zie geen enkel teken van leven in huis. Voor de zekerheid bel ik nogmaals aan. Opnieuw is er geen reactie. Toch meen ik op de eerste verdieping haar vitrage licht te zien bewegen. Ik bel haar op haar vaste telefoon en hoor de telefoon overgaan. Daarna probeer ik haar op haar mobiel te bereiken. Opnieuw krijg ik geen gehoor. Vertwijfeld sta ik bij haar deur. Bewoog de vitrage zojuist door een vleugje wind of bewoog het omdat zij zich erachter verscholen houdt?

Ik ga alleen naar de begraafplaats. Daar dwalen mijn gedachten voortdurend af naar mijn jeugd en voel ik me neerslachtig worden.

's Middags belt mijn moeder mij thuis op. Ik ben er op dat moment niet. Mijn man, Marc, neemt de telefoon op. Mijn moeder geeft aan dat ze de volgende dag om 16.00 uur op bezoek wil komen. Haar huis en het onze liggen drie kilometer van elkaar vandaan. De laatste paar jaar vindt zij die afstand zelfs met haar elektrische fiets te ver om te overbruggen. Omdat zij al heel lang geen auto meer rijdt, is zij voor vervoer afhankelijk van anderen. Meestal halen en brengen wij haar in dit soort situaties. Daarom

vraagt Marc aan haar of ze opgehaald wil worden. Ze antwoordt heel stellig dat dit niet nodig is. Dit keer regelt mijn moeder zelf haar vervoer. Wanneer Marc mij op de hoogte brengt, ben ik verbaasd. Hij vertelt me hoe dwingend haar stem klonk. Die resolute toon komt ons allebei bekend voor. Marc kan zoiets makkelijker naast zich neer leggen dan ik. De toon die ze aanslaat, in combinatie met het zelf haar vervoer regelen, geeft mij een onrustig en zelfs dreigend gevoel. Alsof er iets onheilspellends in de lucht hangt. We besluiten af te wachten wat er de volgende dag zal gebeuren.

Die volgende dag begint zoals zo vele andere zondagen in mijn gezin. Iedereen is bezig met zijn of haar eigen dingen. Mijn dochters, Olga en Tina, maken huiswerk. Ook geven ze het konijnenhok een schoonmaakbeurt. Marc is aan het werk in de tuin. Ik maak binnenshuis de boel op orde. Het is mooi weer, de winter is bijna voorbij en de temperatuur ligt al enkele dagen wat hoger. Het lijkt alsof het voorjaar niet kan wachten om zich vast aan te kondigen. Ik kijk ernaar uit. Het lijkt me heerlijk om de donkere en koude wintermaanden binnenkort achter me te kunnen laten. Dit vind ik toch het minst prettige seizoen van het jaar.

Rond 16.00 uur gaat de bel. Ik kom dan net uit bed. Ik heb de gewoonte om even een middagdutje te doen op de dagen dat ik niet hoeft te werken. Dit doe ik al sinds mijn negentiende, dus ook op deze zondag. Ik hoor hoe Marc mijn moeder binnenlaat en cappuccino aanbiedt. Tot zover gaat alles nog net als anders.

Als ik beneden kom, zie ik echter ook meteen het verschil. Mijn moeder heeft haar jas nog aan. Dat bevreemdt mij. Het lijkt of zij van plan is om slechts kort te blijven. Het onbestemde

gevoel dat ik heb sinds haar telefoontje met Marc, wordt sterker.

Ik ga bij haar zitten en vraag aan haar hoe zij naar ons toe gekomen is. Ze antwoordt dat ze een taxi heeft genomen. Ik ben opnieuw verbaasd. Ik kan me niet herinneren dat ze dat eerder heeft gedaan. Mijn man neemt eveneens plaats aan tafel. Zodra hij zit, valt mijn moeder met de deur in huis. Op een stellige, kille en heel bondige toon deelt ze mee:

Ik wil geen contact meer met jou!

Ik kijk haar geschokt aan. Koude rillingen lopen over mijn rug. Versta ik het goed? Ik vraag haar om te herhalen wat ze zei. Intussen kijk ik van mijn moeder naar mijn man en weer terug. Ik ben nog amper gekomen van deze schok, als zij me opdraagt om al haar huissleutels terug te geven. Bij Marc zie ik een woedende uitdrukking op zijn gezicht verschijnen. Zelf kan ik nog steeds niet geloven wat ik haar opnieuw hoor zeggen. Ik zie aan haar dat zij het serieus meent, maar ik snap het niet.

Verbijsterd kijk ik haar aan. Hoe kan een moeder een dochter afwijzen? Zo rigoureuus, zo plotseling en - zo te horen - voorgoed? Ik moet haar mededeling op mij in laten werken. Vrijwel meteen dringt het tot me door dat ik haar dan waarschijnlijk nooit meer zal zien. Er doemt een beeld in mijn hoofd op, van mijzelf terwijl ik naast haar graf sta - zonder dat we elkaar voor die tijd ooit nog hebben gesproken.

Allerlei vragen spoken door mijn hoofd. Wat is de aanleiding voor haar besluit? Heb ik iets misdaan of juist niet gedaan? Wat maakt dat zij dit besluit heeft genomen? Betekent het dat ze alleen met mij geen contact meer wil? Of zijn ook mijn man en haar kleindochters niet meer welkom in haar leven? Zien we

elkaar dan dus niet meer tijdens verjaardagen en feestdagen?

Ik hoef niet lang te wachten op een verklaring. Diverse beschuldigingen vliegen me al snel links en rechts om de oren. Vele zijn mij al bekend. Ze verwijt me dat ik spullen van haar steel zoals haar tv-gids, agenda of gereedschap. Wat zou ik daarmee moeten? Ze heeft me hiervan al vaker beschuldigd. Ik deed dat altijd af als een vorm van vergeetachtigheid. Wellicht het begin van dementie? De meeste spullen vond ze na een tijdje vanzelf weer terug. Daarom nam ik het niet zo serieus.

Nu maakt mijn moeder mij verwijten. Ze komt met een hele lijst van wat ik in haar ogen allemaal niet goed gedaan heb. Ik vertel haar dat ik alles deed vanuit de beste intenties voor haar. Ik merk dat zij niet naar me luistert. Ze wil niet horen wat ik te zeggen heb. Ook dat heb ik vaker meegemaakt. Ze roept mij ter verantwoording, zodra iets niet helemaal loopt zoals zij had verwacht. Dan doet ze zelfs of ik een bepaalde situatie bewust heb veroorzaakt. Om problemen al op voorhand te voorkomen, gedraag ik me daarom voorbeeldig. Als ik al iets wil meenemen uit haar huis of iets wil doen, vraag ik het vooraf aan haar en wacht eerst op haar uitdrukkelijke goedkeuring. Zelfs dan vergeet ze dat ze ermee heeft ingestemd en krijg ik achteraf alsnog de wind van voren. Al weet ik dat het niet terecht is. De eeuwige twijfel of ze wil geloven dat ik het goed met haar voor heb, maakt mij zo onzeker. Ik kan maar niet stoppen met mijn uiterste best blijven doen. Ik wil zo graag een goede dochter voor haar zijn. Al jaren heb ik het gevoel dat ik op eieren moet lopen. Ik wist alleen nog niet dat ik het zó fout kan doen dat ze mij nooit meer wil zien.

Mijn moeder laat weten dat zij alleen met mij geen contact meer wil. Met mijn man en dochters heeft zij geen problemen.